

Christian Bartholdys prædiken 4. søndag efter påske

Taler

Christian Bartholdy
Sognepræst

Sted

Brorstrup-Ravnkilde Kirker

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 8, vers 28-36

TROLDERINGEN

Satans mægtige Bedrag, hvormed han fangede vore første Forældre og bliver ved at fange den ene Slægt efter den anden, er dette: naar I skiller jer fra Gud, bliver I frie. I er bundne, naar I skal lyde Gud. De ti Bud synes de unge en Lænke. At man ikke maa bande, naar nu alle bander, at jeg skal gaa i Kirke om Søndagen, naar jeg nu har mere Lyst til at spille Fodbold, at jeg skal lyde Far og Mor, naar jeg nu selv har tænkt noget helt andet, at jeg ikke maa bedrive Hor og ikke snakke ondt om Folk, og det er dog saa morsomt. Det er som Lænker Gud har lagt paa os. Gør dig fri, hvisker Djævelen, tag din Skæbne i din egen Haand. Bryd dig ikke om det gamle Sludder. Trumf din Vilje igennem, det er der noget ved.

Og der gives ikke det Menneske paa Jord, som ikke har ladet sig narre. Der gives ikke det Menneske, som kan gennemskue den ondes Bedrag. Men een har gennemskuet ham, Jesus Kristus. Derfor er han vor Frelser. Den eneste, som kan føre os tilbage til den rette Stilling som Guds Barn, den eneste, som kan hele Bruddet.

For at redde os satte han hele sin Person ind. Men hans Frelsergerning begynder med, at han prædiker Sandheden. Og han slaar da her den onde lige i Synet ved at sige, at Virkeligheden er lige modsat den, Djævelen fortæller os. Den, som gør Synd, er Syndens Træl. Den onde slaar sin Cirkel om os. Og den kan vi ikke komme ud af. Kender I det ikke f. Eks. i Forhold til et bestemt Menneske. Man

taler med ham om noget bestemt. Man vil gerne tale med ham om Guds Naade, men det er som der er en Troldring, man kommer ikke ud af den. Det kender troende Mennesker, der gerne vil vidne, men endnu mere kender du det, som gaar med Spørgsmaal i din Sjæl, som du aldrig tør give Luft. Djævelen har slaaet en Troldring om dig, og du kommer aldrig ud. Det kan han ogsaa gøre ved Hjælp af ens omgangskreds. Der gives Mennesker, der sukker over den, men bryde ud kan de ikke, Djævelen har slaaet sin Ring om dem, og de er fangne. Saadan er der nogle, han har fuldstændig forbudt at gaa i Kirke, andre maa gaa nogle enkelte Gange om Aaret, andre maa kun gaa om Aftenen. Andre maa gaa i Kirke, saa meget de vil, men de maa ikke gaa i Missionshuset. Djævelen indretter sine Cirkler ganske forskelligt, efter hvert enkelt Menneskes Særegenheder, kun er hans Maal at holde dig fanget. Saadan er han jo ogsaa efter Guds Børn. Nu er vi engang brudt ud af Troldringen, vi blev virkelig frie, saadan som Sønnen kan frigøre. Men Djævelen lusker. Inden du ser dig for, er du bundet i en Ring, du ikke kan komme ud af, et daarligt Forhold til Brødre f. Eks. Nu giver Djævelen dig Lov til alt, kun maa du ikke tale ud om det, som er jer imellem. Den, som gør Synd, er Syndens Træl, et forfærdeligt Ord og et sandt Ord!

Djævelen binder med en dobbelt Lænke. Den ene hedder Mindet om Synden. Han faar en til at begaa en Skarnsstreg een Gang for alle, og ved Mindet om den er nu det Menneske bundet til at ende i Helvede. F. Eks. en Mand har svigtet sin Kæreste, betalt sig fra alle sine Løfter. Nu er han en pæn Mand, agtet o. s. v., men dybt i ham ligger et Minde, og det gør, at han kan aldrig faa det godt med Gud. Naar vi ser Mænd, som fanatisk holder sig fra Kirken, er det tit Aarsagen, een bestemt Synd, Mindet derom er en Lænke, der hindrer dem i at bede, hindrer dem i at vende sig til Gud. Efter mange Aars Forløb traf jeg engang en, jeg havde kendt godt i de unge Dage. Han levede et beskidt Ungdomsliv. Da vi kom til at tale sammen, viste det sig, at han havde faaet en besynderlig Interesse. Han kunde fortælle noget beskidt om næsten alle dem, vi kom til at nævne. Han interesserede sig for at snage i Folks tidligere Liv og grave gamle Skandaler frem. Hvad var det? Mindet om hans egen Ungdom var en Lænke, som usynlig bandt ham, tryllebandt ham, saa han skulde snuse rundt i Snavs, nu, hvor han ellers udadtil var blevet en pæn Mand og Familiefader.

Djævelen binder med en dobbelt Lænke. Mindet om Synden er den ene, hvis Synden er stor nok. Men en anden Lænke er Gentagelsen. Djævelen frister i Regelen med, at det er jo kun een Gang. Der er ingen, som ønsker at være en

Tyv, en Horkarl en Dranker. En Løgner. Det er kun een Gang, hvisker den onde, saa har du prøvet, hvordan det er. Men der er noget berusende ved Synden. Man faar Lyst til at gentage den. Jeg læste lige en Historie om en ung Mand, som havde en livlig Fantasi.

Han kom ved en Lejlighed nærmest for Morskab til at udgive sig for en anden. Men dette, at han kunde narre Folk saadan, det virkede berusende paa ham. Saa blev han en Løgner. Mange af os kender det saa paa et Omraade, saa paa et andet. Ved at tvinge os til at gentage lænkebinder den onde os. Een Løgn maa støttes af flere. Een Snaps maa efterfølges af flere.

Syndefaldsfortællingen illustrerer det ypperligt. Adam og Eva mente, det var een Gang, men Gud viste dem, at nu var de bundet, for de var ikke mere i hans Venskab. Jeg elendige Menneske, hvem skal fri mig? udbryder Paulus, hvor han taler om sine egne Erfaringer. Han kan tilføje: Gud ske Lov ved Jesus Kristus.

Dersom Sønnen faar frigjort jer, skal I blive virkelig frie. Og han bruger Sandheden. Løgneren er en vældig Magt i Verden. Det har vi opdaget. Naar de tyske Soldater kom herind i vort Land aldeles bombesikre paa, at de gjorde ret og var velkomne, for det havde de faaet at vide mange Gange, hvor plagede vi var af Englænderne. Det gjorde jo, at de marcherede herind med den bedste Samvittighed af Verden. Man kan fortælle saa længe, at Missionsfolk er noget Rak, at de unge faktisk troer det og omhyggeligt holder sig borte fra et Missionshus for at redde deres Sjæl. Men Sandheden er dog stærkere. Bare selve det, at den bliver sagt. Der er nogle her i Dag, det er jeg overbevist om, de er ikke frelst, men de tvivler ikke paa, at Jesus har Ret. Det er Sandhedens Magt. Saadan gaar der mange ud over Europa i Dag, de ved, at det, der staar i deres Aviser og som de hører i Radioen, er Løgn. Men de er alligevel i Løgnens Magt. Mange gaar saadan her, hvad deres egen evige Frelse angaar. De ved sandelig godt, hvad der er det rigtige, men de gør det bare ikke.

Men hvordan finder vi da Frigørelse? Ikke gennem den Sandhed, som Jesus har talt, men gennem den Sandhed, som Jesus er. Dersom Sønnen faar frigjort jer, skal I blive virkelig frie. Ud af Trolldringen kan kun Jesus selv føre os. Hans Ord kan gøre det klart for os, at vi er i den, at vi er kørt fast. Hans Ord kan løsne Bønnen i os: gør mig fri. Men gøre os virkelig fri kan kun han selv. For han er Sandheden i Person. Syndens dobbelte Lænke sprængte han ved sin Død og ved sin Opstandelse. Mindet om Synden var den ene Lænke, det løses ved

Tilgivelsen, een er død for alle, een har baaret Straffen og Forbandelsen.
Gentagelsen løses ved hans Opstandelse, Jesus har Magt til at frigøre, som
mange, mange af os kan vidne. Gang paa Gang sprængte han Trolderingen, og
vi blev frie.

Min Mund og mit Hjerte
de gjorde en Pagt
i Fryd og i Smerte
af al deres Magt
hinanden at følge
og aldrig fordølge,
hvad i dem er levende lagt.

Det er et Guds Barns Sang. For et uomvendt Menneske skjuler, hvad der bor
inderst i ham, et bange Spørgsmaal. – Det er en ubegribelig Glæde at faa Lov til
at vidne om ham, som bor inderst inde i ens Hjerte. Naar jeg søger at spejle ind i
Fremtiden, er min største Frygt den, at Munden skulde blive stoppet paa en.
Men saa tænker jeg paa Jesus. De stoppede jo ogsaa Munden paa ham, men han
gennembrød alle Baand. Saa vil han nok drage os efter. Amen.

Kilde

Bartholdy, Christian: "Himmerlandsprædikener", s. 151-154. Kristeligt Dagblads Forlag.
København. 1942.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

4. søndag efter påske, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Indre Mission,
Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christian-bartholdys-praediken-4-sondag-efter-paske>